సెంటర్ సెన్సేషన్

''ఈ రోజు మీకేదో పైత్యం పెరిగినట్టుంది. నాకు టైం అవుతోంది వస్తా'' అంటూ వంట యింట్లోకి వెళ్లిపోయింది నిశాంత.
ఆమె వెళుతుంటే బరువుగా కదిలి జఘనాన్ని చూస్తూ నోరూరినట్టు తనలో తానే నవ్వుకున్నాడు రామకృష్ణ.

* * *

రాత్రంతా ఆ విషయమే ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయింది నిశాంత. నిద్రలేచే సరికి బాగా పొద్దెక్కింది.

తొందరగా స్నానం కానిచ్చేసి కాఫీ కప్పుతో బావ గదిలోకి వచ్చింది. అప్పటికే అతను స్నానంచేసి పేపరు ముందేసుకుని కూర్చున్నాడు.

కాఫీ సిప్ చేస్తూ ''మహత్తరంగా ఉంది మరదలా నీ చేతి కాఫీ'' ఓ కాంప్లిమెంట్ విసిరి ఆమె కళ్లలోకి చూశాడు. నిశా! ఏంటి రాత్రంతా చదువుతూనే ఉన్నావా! కళ్లు ఎర్రబడ్డాయి.

లేదు బావా! రాత్రి సరిగా నిద్రపట్టలేదు.

''అదేంటి— మీ అక్క లేనందువల్ల నాకు నిద్రపట్టకుండా ఉండాలిగాని, నీకేమైంది'' నవ్వుతూ అన్నాడు.

''అది మీరు చేసుకున్నది'' మామూలుగానే అనేసింది.

''ఏం చేసుకున్నాం'' కొంటెగా చూస్తూ అడిగాడు.

మోపిదేవి భాస్కరరావు

నగుమోము

నిశాంత రాజమండ్రిలో తన అక్క ప్రశాంత యింట్లో ఉండి డిగ్రీ ఫైనల్ ఇయర్ చదువుతోంది. ప్రశాంత భర్త రామకృష్ణ అక్కడే ఓ జూనియర్ కాలేజీలో ఇంగ్లీషు లెక్చరర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. అక్కాబావల ప్రోద్బలం వల్లే నిశాంత డిగ్రీ చేయగలుగుతోంది. లేకుంటే పల్లెటూళ్లో ఆమె చదువు ఇంటర్ వరకే పరిమితమై ఉండేది.

ప్రశాంత, నిశాంతలను అక్కాచెల్లెళ్లు అనడంకన్న మంచి ఫ్రెండ్స్ అనడం మంచిది. అయితే స్వభావంలో ప్రశాంత సీతమ్మకు వారసురాలైతే; నిశాంత ద్రౌపదికి వారసురాలు. అందం, చదువు, మాటకారితనం, తెగువ— ఇవన్నీ తనకన్నా ఎక్కువ పాళల్లో ఉండటంతో ఒక్కోసారి నిశాంత విషయంలో ప్రశాంత ప్రశాంతతను కోల్పోయేది. అయినా ఎప్పుడూ బయటపడేది కాదు. ఇప్పుడు తను పురిటికని పుట్టింటికి వెళ్లాలి. ఇక్కడ తన భర్త, నిశాంత— ఇద్దరే ఉంటారు. ఉరకలు వేసే వయసులో ఉన్న ఓ ఆడా మగా ఒంటరిగా ఉంటే— అమ్మో!

ఛఛ! తన భర్త నిజంగా శ్రీరామచంద్రుడు. ఆ సంగతి తనకు తెలుసు. అలాంటి భర్త దొరకడం తన అదృష్టం.

ఇక నిశాంత— ఏ కల్మషం అంటని కన్నె గోదావరి లాంటిది. ''పాడు ఊహే మహాపాపం'' అనుకుంటూ గుండె దిటవు చేసుకునేది. అయినా ఎందుకయినా మంచిదనే— అయిదవ నెలలోనే తీసుకువెళదామనుకున్న పుట్టింటి వారి కోరికను తొమ్మిదో నెల వరకు వాయిదా వేయిస్తూ వచ్చింది. ఇక తప్పదు. ప్రయాణానికి ఏర్పాట్లన్నీ పూర్తయ్యాయి.

బయల్దేరే ముందు చెల్లెల్ని ప

పెద్దలకు మాత్రమే

ఇప్పుడు మీరు సెంటర్ సెన్సేషన్ కథ రెండో పేజీ చదువుతున్నారు

క్కకు పిలిచి—

"ఏమే నిశూ! పసిబిడ్డలాంటి నా మొగుణ్ని నీ చేతుల్లో పెడుతున్నాను జాగ్రత్త! నువ్వు కూడా—" అని నవ్వుతూనే అన్నా; ఆ నవ్వులో జీవం లేదని నిశాంతకు అర్థమైంది.

"అక్క అలా ఎందుకుంది"

ఆ అశాంతితోనే నిశాంత రాత్రంతా నిద్రను దూరం చేసుకుంది. ఏమైనా తను కాస్త రిజర్వ్‌డ్‌గా ఉండటం మంచిదని నిర్ణయించుకొంది.

* * *

సాయంత్రం కాలేజీ నుంచి రాగానే "నిశూ! నీ వంట అద్భుతం" మెచ్చుకోలుగా అన్నాడు రామకృష్ణ.

'థాంక్స్!' అని నవ్వి టీ కప్పు అందించింది నిశాంత. అతడు కప్పు అందుకునే వంకని కావాలనే ఆమె చేతి వేళ్ల తాకి— "ఏం నిశూ! నీ వళ్లు వేడిగా ఉన్నట్టుంది'' అంటూ నాడి చూడటానికా అన్నట్టు చేయి పట్టుకున్నాడు.

నిశాంతకు తన బావ కొత్తగా కనిపిస్తున్నాడు. తనకు వంట సరిగా రాదు. తనకు తెలుసు. అలాంటిది తను ఏం చేసినా తెగ మెచ్చేసుకుంటున్నాడు. పైగా ఎప్పుడూ లేంది! అతిగా మాట్లాడటం, కావాలని తాకడం ఏంటి కథ! ఛఛ! బావ అలాంటివాడు కాదు.

ఆ ఆలోచన వచ్చినందుకు లోలోపల ఎంతగానో నొచ్చుకుంది. ప్రతీ చిన్న విషయాన్ని పెద్దగా పట్టించుకోకూడదనుకుంది.

అయినా రాత్రి భోజనాల దగ్గర కూడా బావ తేడాగానే కనిపించాడు నిశాంతకు.

ముందు రోజు నిద్రలేక పోవడంతో మంచాన్ని చూడగానే నిశాంతకు నిద్ర ముంచుకు వస్తోంది. తలుపు దగ్గరకు వేసి ఉంది. అదే తన అలవాటు. ఇంత వరకూ ఎప్పుడూ గడియ వేసుకోలేదు. తన గదిలోకి అక్క తప్ప సాధారణంగా ఎవరూ రారు. ఈ వేళ ఏం చేయాలి. రాత్రి కూడా అక్క లేదు

అయినా గడియ వేసుకోలేదు. ఇప్పుడు వేసుకుంటే— బావ తనను అనుమానిస్తున్నానుకుంటే— అంతకన్నా అసహ్యం మరోటి ఉండదు. మామూలుగానే లైటు తీసి పడుకుంది. పడుకున్న పది నిముషాల్లోనే గాఢ నిద్రలోకి జారుకుంది.

ఆ నీరవ నిశా ప్రశాంత సమయంలో—

మరుడు తన పంచ బాణాల పుప్పొడిని పండు వెన్నెలలో కలిపి ముద్దచేసి, ఆ ముద్దను ముద్దులొలికే ఓ అపరంజి బొమ్మలా మలచి, తన పంచ ప్రాణాలు తీసి ఆ బొమ్మకు ఆయువుపోసి ఆ గదిలో నిద్రపుచ్చుతున్నాడా— అన్నట్టుంది నిశాంత.

బెడ్‌లాంప్ పలుచని వెలుతురు ఆమె లేత యౌవనంలోని ప్రతి అణువునూ స్పృశించాలని ఆరాటపడుతున్నట్టుంది. కిటికీలోంచి ప్రవేశిస్తున్న చిరు చలిపిగాలి ఆమె ఎత్తయిన పయ్యెదపై నుండి పమిట చెంగును పక్కకు తొలగించే పనిలో సగం విజయం సాధించగా; ఫ్యానుగాలి మరింత రెచ్చిపోయి ఆమె చీర కుచ్చెళ్లను వెనక్కు నెడుతోంది. ఎడమ మోకాలు కాస్త పైకెత్తి నిద్రిస్తున్న ఆమె సౌందర్యాన్ని కన్నార్పకుండా చూస్తూ కాలం సయితం స్తంభించిపోవాలని ప్రయత్నిస్తోంది.

ఇప్పుడు తలుపు సందులోనుంచి నునువెచ్చని గాలి కూడా దొంగతనంగా లోపలికి వస్తోందని ప్రశాంతంగా నిద్రిస్తున్న నిశాంతకు తెలీదు.

* * *

కాఫీ తాగడం మానేసి తనవంకే అదోలా చూస్తున్న బావతో—

"ఏంటి బావా! ఏదో కొత్తగా చూస్తున్నావు".

"ఏం లేదు నిశూ! నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివి" ఏదో ఆలోచిస్తూ చెబుతున్నట్టు అరమోడ్పు కళ్లుచేసి చెప్పాడు రామకృష్ణ.

నిశాంత ఒక్కక్షణం అతని వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి ఇక పగలబడి నవ్వింది.

"నేను నిజం చెబుతున్నా నిశూ!" — మళ్లీ అలాగే రామకృష్ణ.

"అదే— ఎలా చెబుతున్నావు బావా"

"అక్కడ పుట్టుమచ్చ ఉన్నవాళ్లు చాలా అదృష్టవంతులు".

నిశాంత లేత గుండెలో మంచు ముక్క పడ్డట్టయ్యింది. అది సిగ్గువల్లో, భయంవల్లో ఆమెకు తెలీదు. అయినా ఏ భావాన్నీ ప్రకటించకుండా— "ఎక్కడ" అంది.

"అక్కడ"— అంటూ అతడు

ఇప్పుడు మీరు సెంటర్ సెన్సేషన్ కథ మూడవ పేజీ చదువుతున్నారు

తన అల్లరి చూపుల్ని ఆమె మోకాలి పై భాగాన నిలిపాడు.

నిశాంత అంతగా ఎప్పుడూ సిగ్గుపడలేదు. వంటిమీద నూలుపోగు కూడా లేకుండా బావ ముందు కూచున్నంతగా ఫీలయ్యింది.

"ఛీ"— అంటూ వెంటనే లేచి లోపలికి వెళ్లిపోయింది. కాదు పారిపోయింది.

పుట్టుమచ్చ సంగతి బావకు ఎలా తెలిసింది! ఎప్పుడైనా అక్క చెప్పిందా. లేక తను చూశాడా! అక్క చెప్పి ఉంటే ఈ జోస్యం అప్పుడే చెప్పి ఉండేవాడు కదా! అసలు అక్క అలాంటి విషయాలు ఎప్పుడూ చెప్పదు. తనకు బాగా తెలుసు.

అయితే బావ చూశాడా! ఎప్పుడు! బహుశా రాత్రే అయ్యుంటుంది. తనకు వళ్ళూ పాయి తెలీంది రాత్రేకదూ! ఎంతెలా నిద్రపోయినా— ఏమైతేనేం! బావ చూసేశాడు.

అసలు ఈ ఆలోచనే ఆమెకు ఏదోలా ఉంది. ఏదో సిగ్గుతెర.

బావ అలాంటివాడు కాదు. సరిపెట్టుకుంది.

రామకృష్ణ మాత్రం ఒక్కొ అడుగూ ముందుకు వేస్తున్నాడు.

* * *

వారం తిరక్కుండానే రామకృష్ణ ఎంతో మారిపోయాడు. ఒకనాడు నిశాంత ఫాస్ట్‌నెస్‌కీ, మాటకారితనానికీ తెగ కంగారుపడే అతడు ఇప్పుడు ఆమెకే కబుర్లు చెబుతున్నాడు. చిలిపి చూపులూ, కొంటె పనులూ సర్వసాధారణం చేస్తున్నాడు.

నిశాంతకు తన బావ పూర్తిగా అర్థమైనా అతనిలో ఎందుకో బలహీనుణ్ని చూడలేకపోతోంది. అతడు మరీ ఆమె భుజాలకిందకు చేతులు పోనిస్తున్నప్పుడు మాత్రం సున్నితంగా వారించడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు మాత్రం— బావ ఎందుకిలా తయారవుతున్నాడా—! అని చాలా ఇదైపోతోంది.

రాత్రి పదకొండు దాటింది. వాతావరణం చాలా ప్రశాంతంగా ఉంది.

నిశాంత తన గదిలో ఈజీ ఛైయిర్‌లో కూర్చుని ఏదో సీరియస్‌గా చదువుకుంటోంది. కిటికీని ఆనుకొని ఉన్న జాజి పందిరి తన పూలగాలితో ఆమె గదినీ మదినీ కూడా అలముకుంటోంది.

"నిశూ! ఏం చేస్తున్నా"వంటూ రామకృష్ణ లోపలకు వచ్చి కుర్చీలోంచి లేవబోతున్న ఆమెను వారిస్తూ మంచం మీద కూర్చున్నాడు.

"ఏంటి బావా! నిద్ర పోలేదా!" ఏదో ఒకటి మాట్లాడాలి కదా అన్నట్టు.

"లేదు నిశూ! నిద్ర పట్టడం లేదు".

"అక్క గుర్తొచ్చిందా"

"కాదు నువ్వే—"

"నిన్ను చూడాలనిపించి".

"అయితే చూడు"— చిలిపిగా

"అవును నిశూ! చందమామకన్నా అందమైన నీ వగుమోమును చూడకుండా ఉండలేకపోతున్నా"

"ఇదేదో పాత సినిమా డైలాగ్‌లు ఉంది కాని— అంత అందగత్తెనా బావా!"

"అందమంత నిజం"

"అక్కకన్నానా!" సహజమైన స్త్రీత్వాన్ని బయట పెట్టింది నిశాంత. అంతే—

రామకృష్ణకు అవకాశం చిక్కింది.

నెమ్మదిగా మంచం మీద నుంచి లేచి ఆమె ఒళ్లో తల అన్చి మోకాళ్ల మీద కూర్చుని ఆమె కళ్లలోకే చూస్తున్నాడు.

నిశాంత అతని చూపుల్లో చూపులు కలపలేక పోతోంది. ఏదో సన్నని వణుకు.

అతడు తన కొనగోటితో ఆమె క్రింది పెదవిని మీటుతున్నాడు. ఏదో విద్యుత్తు ఆమె నిలువెల్లా వ్యాపిస్తోంది.

"ఏయ్ నిశూ! సంపెంగ మొగ్గలాంటి ఈ ముక్కుకు ముక్కెరనైనా బావుండేది.

నిశూ! నీ చెక్కిళ్లకు ఈ లేత మందారవర్ణం ఎలా వచ్చింది! దానిమ్మ గింజ రంగులో ఉన్న ఈ పెదవుల కోసం ఏం తపం చేశావు నిశూ!"— అతను వర్ణిస్తున్నాడు.

ఆ వాతావరణ ప్రభావమో, అతడు వర్ణించే తీరో— అతని మృదువైన చేష్టలో— ఎందుకో మొత్తానికి ఆమెలోని సున్నితమైన భాగాలన్నీ మత్తుమత్తుగా రాగాలు తీస్తున్నాయి. ఫలితంగా అతని చూపుల్లోని తమకం— చేతుల్లోకి... ఆ తర్వాత చేతల్లోకి మారింది.

"నిశూ! ఇలారా!" అంటూ అతడు ఆమె చేతిని చేతుల్లోకి

ఈ పేజీతో
సెంటర్ సెన్సేషన్
కథ అయిపోతుంది.
చదవడం అయిపోగానే
(అవసరం అనుకుంటే)
దాచేసుకోండి

తీసుకున్నాడు. ఏదో అలౌకిక సర్పంలా, మౌనంగా అతన్ని అనుసరించింది.

అతడు ఆమె పాదాలను మెత్తగా తాకాడు.

ఆమె మంచం మీదకు వెల్లకిలా వాలిపోయింది. మంచు తడిసిన మావి చిగురులా వణుకుతున్న ఆమె క్రింది పెదవిని మునిపంటితో నొక్కాడు.

అతడు ఆమె పాదాలను మెత్తగా తాకాడు.

ఆమె మంచంమీదకు వెల్లకిలా వాలిపోయింది.

మంచు తడిసిన మావి చిగురులా వణుకుతున్న ఆమె క్రింది పెదవిని మునిపంటితో నొక్కాడు.

ఒక్కసారిగా ఆమె వళ్లంతా వేడెక్కిపోయింది. ఆ చల్లటి గదిలో ఆమెకు చిరుచెమటలు పోస్తున్నాయి. ఏదో తెలియని ఆర్తి. ఆమెలోని వరవరం జివ్వుజివ్వుమంటోంది. అతడు ఆమెను తనకు అభిముఖంగా తిప్పుకున్నాడు.

ఆమె పమిట కాస్త పక్కకు తొలగింది. జాకెట్‌కున్న ఒకొక్క హుక్కూ ఊడిపోవడంతో— ఆమె పయ్యెదకి స్వేచ్ఛ లభించింది! నెమ్మది నెమ్మదిగా చీరముడి విడివడుతోంది. అతని పెదవులు ఆత్రంగా ఆమెలోని అణువణువునూ తాకుతూ గిలిగింతలు పెడుతున్నాయి. అతని వేలికొనలు ఆమె అందాల వంపుల దగ్గర గారాలు పోతున్నాయి.

ఒకదాన్ని ఒకటి ఒరుసుకుంటూ ఎదిగిన ఆమె కుచకుంభాలు ఎగసెగసి పడుతూ అతని అరచేతుల్లో ఇమడనంటున్నాయి.

బిడియం, భయం తెలియని ఆ ఏకైక లోకంలో—

లేత గులాబీ రంగులో ఉన్న వివస్త్ర నిశాంత మన్మధాస్త్రంలా వంపు తిరిగి యుద్ధానికి సర్వసన్నద్ధమై ఉంది.

లోకంలోని మోహమంతా ఆ నాలుగు గోడల మధ్యా బంధింపబడిన వేళ—

ఊపిరైనా ఆడనీక ఊగే ఊహలు రెండూ ఒక్కటయ్యేవేళ—

మహోద్రేక మోహావేశ పారవశ్యంలో ఆ నగ్న రూపాలు రెండూ ఆవాహనం జరుపుకునేవేళ— ఘన ఘనాఘనాల రాపిడి మధ్య నవ సౌదామిని సృజింపబడేవేళ—

"ఏమండీ!"— అది ప్రశాంత గొంతు.

అంతే— ఆ కమ్ముకున్న కారుమేఘాలు ప్రచండ ఝంఝామారుతానికి పటాపంచలైనాయి. రగులుతున్న ఆ అగ్ని శిఖల్ని ఏ హిమనగోన్నతమో— నిలువునా చల్లార్చివేసింది. జావకారిపోయిన ఆ బావామరదళ్లు ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి, కంగారు కంగారుగా వాస్తవంలోకి వచ్చేశారు.

'ఏమండీ! వేళకు సరిగా భోజనం చేయండి. రాత్రుళ్లు ఎక్కువసేపు మేల్కోకండి. నా గురించి దిగులు పడకండి. మా బాబుకదూ — ఎంత నెల తిరక్కుండానే తిరిగొచ్చేస్తా కదా! ఆ అన్నట్టు— ఏమండీ! నిశూ పిచ్చిపిల్ల. ఒకవేళ శృతిమించిన అల్లరితో మిమ్మల్ని విసిగించినా కోప్పడకండి. అది ఎంత ఫాస్టో అంత సెన్సిటివ్. నేను పసిబిడ్డతో వచ్చే వరకూ అదే మీకు పసిబిడ్డ.

ఏమండీ! నేను దగ్గర లేనుకదా అని ఏ అమ్మాయివంకైనా చూస్తారా! కోప్పడకండి. సరదాగా అన్నా. రంభ వచ్చి వళ్లో వాలినా స్పందించని అపర ప్రవరాఖ్యులు మీరు. నాకు తెలుసు. అందుకే— త్వరగా వచ్చేస్తాను కదూ— ముద్దు (శబ్దం)!

అంత వరకూ రెచ్చగొడ్తూ వినిపించిన సంగీతం... సడన్‌గా ఇలా ఏమిటి! అతనూ— టేప్ రికార్డర్ వంకే సీరియస్‌గా చూస్తూ "ఏయ్ నిశా! మీ అక్కకు అసలు బుద్ధి లేదు. ఈ విషయాలన్నీ వెళ్లే ముందు కొన్ని వందలసార్లు చెప్పింది. మళ్లీ ఎందుకు! చూడు బంగారంలాంటి కేసెట్ పాడు చేసింది. ఇప్పుడు మూడ్ కూడా పాడుచేసింది. 'ఊ సరే' అంటూ మళ్లీ ప్రొసీడ్ అవ్వబోతున్నాడు.

నిశాంత కళ్లలోంచి అప్పటికే కాగి చల్లారిన ఓ కన్నీటిబొట్టు నేల రాలింది.

అతని వంక చాలా వెగటుగా చూస్తూ విసురుగా తన గదిలోకి వెళ్లిపోయింది. ఆమె తన గది తలుపుకు గడియవేసుకుందన్న విషయం అతనికి అర్థమయ్యే ఉంటుంది.

—వచ్చేవారం మరో
సెంటర్ సెన్సేషన్ *

పెళ్లి

"ఈ కాలం అమ్మాయిలు, అబ్బాయిలు ఇలా ప్రేమించుకుని అలా విడిపోతున్నారు! కానీ నువ్వేంటిరా! ఆ గీతని రెండు సంవత్సరాలబట్టీ వదలకుండా ప్రేమిస్తున్నావ్!"

"గీత నన్నింత వరకు పెళ్లి చేసుకోమనలేదురా! అసలు సంగతి చెప్పాడు శ్యామ్!"

— ఎస్.అశోక్ (సత్తుపల్లి)

కష్టం

సుమన్ నిజాన్ని నిక్కచ్చిగా చెప్తాడు. మనసులో తను హీరోనన్న ఫీలింగు ఏ కోశానా వుండదు. మీకేవండీ హాయిగా ఇద్దరు హీరోయిన్లు, డ్యూయెట్లు ఎంచక్కా రిలాక్సింగ్‌గా వుండొచ్చు అన్నాను. నరేబాబు, యిందులో వున్న కష్టం నీకేం తెలుస్తుందిలే ఎండలో నెత్తి మాడిపోతున్నా పాట పాడాలి. యిది చలికాలం. బయట చలి సెట్లో లైట్లు వేడి కాని మొహం మీద టెన్ కే.వీ.లు వెలుగుతుంటే రొమాన్సేం చేస్తాం." అన్నాడు గలగలా నవ్వుతూ. సాయిరాం